

**UTSKJUTSA**, v. a. 1. 1) Skjutsa från ett ställe ut. *U. någon till ett ställe på landet.* — 2) (fam.) Utdrifva. *U. någon ur rummet.* — Äfv. *Skjutsa út.* — *Utskjutsande*, n. 4. o. *Utskjutsning*, f. 2.

**UTSKOTT**, n. 3. 1) Något, som blifvit skrädt, urplockadt såsom odugligt, urgallradt, vräkt. *U. af en vara.* — *Syn.* Afvall, Afskräde. — 2) (fig.) Förkastad människa. *Hon är ett u.* — *Syn.* Afskrap, Vrak, Rötägg. — 3) Något som skjuter ut. — 4) (anat.) Utskjutande del af ett ben. — 5) a) Vissa i och för någon särskilt förrättning, af ett sällskap, en församling, ett samfund utsedde personer. — *Syn.* Komité. — b) (i svenska riksförsamlingen) Benämning på de rikets ständers särskilda afdelningar, hvilka bland ständernas ledamöter utses att bereda ärendena, innan de förekomma till slutligt afgörande. Se f. ö. *Konstitutions-Utskott*, m. fl.

**UTSKOTTA**, v. a. 1. Genom skottning utskaffa. — Äfv. *Skotta út.* — *Utskottande*, n. 4. o. *Utskottning*, f. 2.

**UTSKOTTSARK**, n. 3. (boktr.) Illa tryckt ark, som blifvit kasseradt.

**UTSKOTTS-BETÄNKANDE**, n. 4. Betänkande, som i någon riksfråga af ett rikens ständers utskott afgifves.

**UTSKOTTSTRÄDER**, pl. 3. Bräder af sämsta sort, som blifvit vräkta.

**UTSKOTTSPAPPER**, n. 3. Papper, hvilket blifvit vid pappersbruket kasseradt såsom odugligt.

**UTSKOTTSPLÅT**, m. 2. Benämning på alla slags plåtar, hvilka väl äro mjuka och ej brista vid tvär brytning, men likväl hafva små fel.

**UTSKRAPA**, v. a. 1. Genom skrapning borttaga, utplåna. *U. ett inskuret namn.* — Äfv. *Skrapa út.* — *Utskrapande*, n. 4. o. *Utskrapning*, f. 2.

**UTSKRATTA**, v. a. 4. Skratta allmänt och med fullt hals åt någon; i högsta måtto förlöjligen, göra narr af. *Han blef u-d öfverallt.* — *V. n.* Upphöra att skratta. Bättre *Skratta út.* — *Utskrattande*, n. 4. (för aktiv).

**UTSKRIDA**, v. n. 3. (böjes som *Skrida*) Skrida inifrån ut. — Äfv. *Skrida út.*

**UTSKRIFVA**, v. a. 3. (böjes som *Skrifva*) 1) Afskrifva något ur bok, o. s. v. *Han har u-vil sin predikan ur en postilla.* (I musik) *U. en stämman*, afskrifva den särskilt ur partituret. — Äfv. *Skrifva út.* — 2) Skrifva något, som måste utdragas ifrån flera håll; äfv. skrifva färdig. *U. en räkning.* — Äfv. *Skrifva út.* — 3) Låta skrifvelse utgå, hvarigenom något påbjudes. *U. möte, brandskatt, gärder.* *U. krigsfolk*, låta utgå påbud, att ett visst antal af medborgare skall innönstras till krigstjenst. — 4) Ur lista, förteckning eller inskrifningsbok utsluta namnet på en person. *U. någon ur adelsmatrikeln.* *U. en lärling*, förklara honom för gesäll. — *Utskrifvande*, n. 4. o. *Utskrifning*, f. 2.

**UTSKRIKA**, v. a. 3. (böjes som *Skrika*) Se *Skrika út.*

**UTSKRUFVA**, v. a. 1. Genom skrufning utbringa. — Äfv. *Skrufva út.* — *Utskrufvande*, n. 4. o. *Utskrufning*, f. 2.

**UTSKUDDA**, v. a. 1. Förkasta, utesluta.

**UTSKUFFA**, v. a. 1. Skuffa någon så, att han far ut. — Äfv. *Skuffa út.* — *Utskuffande*, n. 4. o. *Utskuffning*, f. 2.

**UTSKUMMA**, v. a. 1. Bortskumma. Brukas

mest i part. pass. *U-d*, såsom adjektiv, om någonting högst förkastligt. *Ett u-l pack*, *en u. bof*, erkepack, erkebof.

**UTSKUREN**, se *Utskära*.

**UTSKYLD**, utskyld, m. 3. Hvad som man är skyldig att årligen utbetala till staten såsom bidrag till statsutgifternas bestridande, eller till en kommun, o. s. v. *Deltaga i allmänna u-er.* *Personnella u-er.*

**UTSKÄLLA**, v. a. 2. (fam.) Se *Skälla út.* — *Utskällande*, n. 4.

**UTSKÄMMA**, v. a. 2. 1) Komma någon att blygas för en sak; gifva någon skarpa förebräelser i andras närvaro, för att komma honom att blygas. — 2) Småda, svärta, på det värsta utmåla. — 3) Se *Skämma út.* — *U. sig*, v. r. Se *Skämma út sig.* — *Utskämmande*, n. 4.

**UTSKÄR**, n. 3. Långt ut i sjön beläget skär.

**UTSKÄRA**, v. a. 2. (böjes som *Skära*) 1) Genom skärning fränskilja något ur ett helt. *U. ett stycke ur något.* — 2) Genom testiklarnes uttagande heröfva ett kreatur aflingsförmågan. — 3) (om vatten) Bortföra större eller mindre stycke af jord, mark. *Regnet har utskurit vägarna.* *Floden har utskurit ett stort stycke af stranden.* — 4) Med knif, grafstickel o. s. v. göra figurer i en yta. *U. figurer i trä.* — *Syn.* Gravera. — För alla bem. säges äfv. *Skära út.* — *Utskuren*, part. pass. *U-et arbete.* *U-et stycke af mark.* *En u. hingst.* — *Utskärande*, n. 4. (för bem. 1).

**UTSKÄRNING**, f. 2. 1) Handlingen, hvarigenom något utskäres. Jfr *Utskära*, alla bem. *U. af läder till skodon.* *Hingstars u.* *U. af vatten.* *U. i trä.* — 2) Ställe, der vatten utskurit mark. — 3) Figur eller figurer, som blifvit utskurna (i trä, o. s. v.).

**UTSKÖLJA**, v. a. 2. 1) Genom sköljning bortskaffa ut ur något. — 2) Se *Utspolat*. — Äfv. för begge bem. *Skölja út.* — *Utsköljande*, n. 4. o. *Utsköljning*, f. 2.

**UTSLAG**, n. 3. 1) Utsläende. *U-et af ett kort.* — 2) (vid vägning) Tungans på en våg lutning åt ena hållet till följel af öfvervigt på den sidan. *Vägen ger u. för ett uns.* — 3) (fig.) a) Afgörande; utgång. *Flesta rösterna gifva u-et.* *U-et blef gynnsamt.* *Det ger u. i saken*, afgör saken. — b) Domstols beslut i tvistemål. *Fälla, afskunna u.* *Jag har u. derpå.* *Han har u. på sig*, är af domstolen förklarad skyldig att träda i bysättningshäkte. — 4) Altapping ur jernrummet af en masugn genom utslagshålets öppnande. — 5) Varblemmor, som slå ut på huden. *U. på kroppen*, på hufvudet. *Torrt, flytande u.* *Skabb, skorf* äro olika arter af u.

**UTSLAGNING**, f. 2. Handlingen, då man utslår något.

**UTSLAGSARTAD**, a. 2. Som har egenskap af utslag (bem. 5).

**UTSLAGSFEBER**, m. 2. pl. — *febrar.* Febersjukdom, som åtföljes af utslag på kroppen.

**UTSLAGSHÅL**, n. 3. Hål på jernrummet af en masugn, hvilket öppnas, då utslag skall ske.

**UTSLAGSLÖSEN**, m. sing. Lösen för utslag (bem. 3, b).

**UTSLAGSSPETT**, n. 3. Spett, hvarmed slagg-hålet till en masugn uppslås.

**UTSLIPA**, v. a. 1. Utöta genom slipning. *Slipstenen är aldeles u-d.* — *Utslipning*, f. 2.

**UTSLIPPA**, v. n. 3. (böjes som *Slippa*) 1, Slinta, halka ell. falla ut ifrån något, som håller